

งานวิจัยชิ้นนี้ทำการสำรวจและพัฒนาแนวทางการใช้งานปัจจัยวิกฤตในการประเมินคุณภาพองค์กรจากการที่ได้เข้าทำการสำรวจในกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับปัจจัยวิกฤตต่อความสำเร็จของโครงการ และปัจจัยหลักบ่งชี้ที่ใช้ในการประเมินประสิทธิภาพ โดยได้กำหนดไว้ทั้งหมด 5 กลุ่ม กลุ่มละ 50 ตัวอย่าง ประกอบด้วย กลุ่มผู้รับเหมาหลัก, กลุ่มผู้รับเหมารายย่อย, กลุ่มลูกค้าหรือผู้ว่าจ้างหรือเจ้าของงาน (ที่ไม่มีประสบการณ์), กลุ่มลูกค้าหรือผู้ว่าจ้างหรือเจ้าของงาน (ที่มีประสบการณ์), กลุ่มผู้ออกแบบ สถาปนิก หรือ ผู้ควบคุมงาน จากผลการวิเคราะห์ค่าทางสถิติการนำการวิเคราะห์ค่าที (t-test) มาใช้ในการทดสอบความแม่นยำที่ได้จากการสำรวจ และการนำการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) มาใช้ในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือได้ของผลการสำรวจสามารถที่จะนำไปใช้ประกอบกับระบบการวัดประสิทธิภาพที่ถูกพัฒนาขึ้นใหม่หรือที่มีใช้กันอยู่แล้วในองค์กรต่างๆ โดยนำผลการทดสอบที่ได้เป็น Weight ที่จะปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสมในการประเมินประสิทธิภาพสำหรับประเภทองค์กร โดยประกอบด้วย Weight ของปัจจัยวิกฤตและปัจจัยบ่งชี้ในแต่ละประเภทองค์กร สำหรับการนำไปใช้ประเมินประสิทธิภาพในแต่ละเป้าหมายหลัก

ผลการศึกษาทั้งหมดพบว่าปัจจัยวิกฤตที่ส่งผลต่อความสำเร็จของโครงการมีระดับที่ไม่เท่ากันในแต่ละประเภทองค์กรซึ่งขึ้นอยู่กับเป้าหมายในการดำเนินธุรกิจที่ต่างกัน และหากการให้ความสำคัญในปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งที่สูงกว่าก็จะมีผลต่ออีกปัจจัยหนึ่งที่ระดับน้อยลงไปตามลำดับ ในการที่จะประเมินประสิทธิภาพในโครงการควรที่จะคำนึงถึงลักษณะของประเภทองค์กรเนื่องจากแต่ละประเภทองค์กรต่างมีเป้าหมายหลักในการดำเนินงานที่ต่างกัน ดังนั้นจึงทำให้ปัจจัยวิกฤตที่ส่งผลต่อความสำเร็จแตกต่างกันด้วย ดังผลการสำรวจและวิเคราะห์ที่ได้สรุปไปก่อนหน้านี้ ที่เกี่ยวกับระดับความสำคัญในและปัจจัยวิกฤตและระดับความสัมพันธ์ของปัจจัยบ่งชี้ที่นำมาใช้ในการประเมินประสิทธิภาพในแต่ละกลุ่มเป้าหมายหลัก โดยมีข้อเสนอแนะว่าควรที่จะนำผลการสำรวจที่ได้นี้ไปประกอบกับระบบการวัดประสิทธิภาพที่มีใช้กันอยู่แล้วภายในองค์กร หรือประกอบกับระบบการวัดอื่นที่จะได้มีการพัฒนาต่อไปเนื่องจากระบบการวัดที่มีใช้กันอยู่ในปัจจุบันสามารถใช้ได้เพียงการวัดในเพียงเป้าหมายหลักเท่านั้นหรือก็ไม่สามารถนำไปใช้กับหน่วยงานอื่นได้